

till sådana ändringar i kongl. förordningen den 24 oktober 1885 angående försäljning af vin och maldrycker m. m., att *dels* rättigheten att å landet för afhemtning hålla till salu vin eller maldrycker till mindre belopp än tio liter endast må utöfvas af den, hvilken erhållit rättighet att å landet idka sådan utskänkning af nämnda drycker, som afses i 3 § af sagda kongl. förordning, och *dels* att, rörande vin eller maldryckers hållande för afhemtning till salu å landet till mindre belopp än tio liter, skall i öfrigt gälla samma bestämmelser, som nu äro stadgade, beträffande utskänknigen af nämnda drycker.

Stockholm den 27 januari 1888.

Olof Andersson

från Kristianstads län.

N:o 92.

Af herr C. J. Petersson i Eksebo, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande för Riksdagen af förslag till ändringar i konkurslagen i syfte att afskaffa institutionen af rättens ombudsman.

Under såväl 1883 som 1886 årens riksdagar hafva förslag väckts åsyftande upphäfvande af institutionen af rättens ombudsman vid konkurser. Lagutskottet har vid båda dessa riksdagar afgifvit afstyrkande utlåtanden och som stöd därför hufvudsakligen anfört samma skäl, som de komiterade hvilka utarbetade 1859 års förslag till konkurslag an-

drogo för införande af ifrågavarande befattning. Ej heller hafva de väckta förslagen lyckats vinna Riksdagens bifall.

Hufvudsyftet med denna institution synes varit att genom densamma dels söka påskynda konkursutredningar och dels att derigenom gifva minoriteten af borgenärerna samt gäldenären ett skydd mot magtmissbruk från flertalets sida. Att denna afsigt varit god lider intet tvivel, men huruvida de goda förhoppningar man fäst vid denna institution uppfyllts derom torde mer än en mening vara rådande. Af de diskussioner, som i kamrarna förts öfver denna fråga finner man ock att äfven bland Riksdagens ledamöter hafva åsigtorna varit mycket delade rörande nyttan och värdet af denna institution. Den beklagliga erfarenhet man under de senare åren fått af konkurser torde också betydligt ökat deras antal, hvilka anse att rättens ombudsmän gerna kunna undvaras, ty mången gång händer att de mera förlänga än påskynda konkursutredningar, och framför allt fördyras desamma just genom denna institution.

Mig synes att man så mycket som möjligt bör söka förenkla förfaringssättet vid konkursutredningar för att, på samma gång, i möjligaste mån, nedsätta kostnaden därför. Så som det nu är ställdt åtgår i många fall hela den lilla tillgång som finnes i ett konkursbo endast till betäckande af kostnaderna för utredningen, och fordringsegarne få — äfven då de kunnat hafva någon bättre utsigt — ingen utdelning alls, eller åtminstone mycket ringa.

På grund af hvad sålunda i största korthet blifvit anfördt, och i förhoppning att lagutskottet, till hvilket jag anhåller att denna motion måtte remitteras, vid behandlingen deraf tager i öfvervägande alla de skäl, som kunna tala till förmån för det af mig åsyftade ändamålet, får jag, alldenstund flere förändringar i nu gällande konkurslag torde blifva en följd af upphäfvandet af densammas 41 §, och till hvilkas ordalydelse jag ej auser mig kunna eller böra framlägga förslag, vördsammast föreslå,

att Riksdagen behagade besluta i skrifvelse till Konungen anhålla det Kongl. Maj:t villè låta utarbета och för nästa Riksdag framlägga förslag till ändringar i nu gällande konkurslag i syfte att institution af rättens ombudsman vid konkurser må vara upphäfd.

Stockholm den 29 januari 1888.

C. J. Petersson

från Kalmar län.